

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Enrico Petillo, Carlo Petillo

Strona pozwana: Unipol

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Tivoli — Wykładnia dyrektyw Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1), Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. 1984, L 8, s. 17), Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33) i 2009/103/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11) — Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w ruchu drogowym — Określenie szkód objętych obowiązkowo ubezpieczeniem — Przepisy krajowe przewidujące w przypadku wypadku drogowego kwotę zadośćuczynienia za krzywdę niższą od kwoty przewidzianej w ogólnych przepisach prawa cywilnego

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności oraz art. 1 ust. 1 i 2 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one ustawodawstwu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje szczególny system zadośćuczynienia za szkody niemajątkowe powstałe w wyniku lekkich obrażeń cielesnych spowodowanych wypadkami drogowymi ograniczający zadośćuczynienie za wspomniane szkody niemajątkowe w stosunku do tego, co jest przyjęte w dziedzinie zadośćuczynień za identyczne szkody wynikłe z przyczyn innych niż wspomniane wypadki.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.09.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Zjednoczone Królestwo) — Nnamdi Onuekwere przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-378/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 ust. 2 i 3 — Prawo stałego pobytu obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności przez tych obywateli)

(2014/C 85/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nnamdi Onuekwere

Druga strona postępowania: Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładnia art. 16 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Prawo stałego pobytu — Pojęcie legalnego pobytu przez okres pięciu lat na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Możliwość uwzględnienia okresu odbywania kary pozbawienia wolności

Sentencja

1) Artykuł 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, nie mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia przez tego obywatela państwa trzeciego prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.

2) Artykuł 16 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, przerywają ciągłość pobytu.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for the Home Department przeciwko M. G.

(Sprawa C-400/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem z terytorium — Sposób obliczania dziesięcioletniego okresu — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności)

(2014/C 85/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: M. G.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładnia art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Decyzja o wydaleniu uzasadniona poważnymi względami bezpieczeństwa publicznego podjęta wobec obywatela Unii, który przez poprzednie 10 lat zamieszkiwał w przyjmującym państwie członkowskim i który został skazany na karę pozbawienia wolności — Pojęcie dziesięcioletniego pobytu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Możliwość zaliczenia okresu pozbawienia wolności — Obliczanie wymaga-

nego okresu pobytu albo od chwili rozpoczęcia pobytu, albo, wstecz, od chwili podjęcia decyzji o wydaleniu — Wpływ, w tym ostatnim przypadku, wcześniejszego pozbawienia wolności

Sentencja

1) Wykładni art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że dziesięcioletni okres pobytu, o którym mowa w tym przepisie, powinien być zasadniczo nieprzerwany, a oblicza się go wstecz, od dnia wydania decyzji o wydaleniu danej osoby.

2) Wykładni art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że okres odbywania przez daną osobę kary pozbawienia wolności może zasadniczo przerwać ciągłość pobytu w rozumieniu tego przepisu i mieć wpływ na przyznanie zwiększonej ochrony, jaką ten przewiduje, w tym w wypadku gdy osoba ta przebywała w przyjmującym państwie członkowskim przez dziesięcioletni okres poprzedzający odbywanie przez nią kary pozbawienia wolności. Okoliczność taka może zostać uwzględniona przy całościowej ocenie wymaganej celem ustalenia, czy zostały zerwane więzi integracyjne.

(¹) Dz.U. C 331 z 27.10.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Szwecja) — Flora May Reyes przeciwko Migrationsverket

(Sprawa C-423/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Prawo pobytu w państwie członkowskim obywatela państwa trzeciego będącego bezpośrednim zstępnym osoby mającej prawo pobytu w tym państwie członkowskim — Pojęcie osoby pozostającej „na utrzymaniu”)

(2014/C 85/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen